



אורי זוהר על גג "הידמון" תל-אביב של מסה

סילון וגם מכוניות-מירוצי הסחפק באותו יום בכמה מערכות של טניס וכדורסל.

כל מיני

מלאכות

חיים מסובכים יש לרבקה מיכאל, האמא-לעתיד המדוברת ביותר של השנה. לך חסר ריסון עצמי נטל תחת פרסומת של הסרט הישראלי האחרון והדובק אותה על מכוניתה של רבקה. הסרט הזה נקרא כל ממור — מלך. באותו סרט יש סציה בה הולך עוֹדֵד קוטלר על קצה המעקה של גג ההיגסון בתל-אביב. על קצה של דבר כזה אפשר ללכת, אבל להתקרב לשם ולצלם את זה, בהתחשב בעובדה שזה נישא מעל 17' קומות, לא העז איש. עד שהתנדב במאי הסרט, אורי זוהר, ועשה את המלאכה לבדו כשליטר בטחון הוא קשור בחבל עבות ואחד מאנשי הצוות מחזיק ברגליו, כדי שלא ימנע לתוך תל-אביב של מטה. חדשות אחרות מעולם האומנות באו מרחובות, מביתו של נשיא מכוון וייצ'מן, מאיר וייסגל. הוא מארח עכשיו את הזמרת-החזן האמריקאית יאן פירס ו-גילה בהודמנות זאת כיצד הוא מצליח תמיד לקבל הורנים פרטים אצל פירס. וייסגל, שהוא בעצמו בנו של חזן, נותן, ברגע שי הרוח נחה עליו, את קולו בשיר. אבל הואיל ואין לו מה שהיה לאביו, זה מוציא את פירס מן הכלים ומשלחת-הנפש. וייסגל מפסיק את זימרתו רק כאשר פירס מחחיל בשלו.

כל מיני

זכרונות

רס"ר אחי אילת, דבש לימון, שלא היה על הסיפון בעת הטיבוע כי הוא התעכב בחוף מסיבות מחלה, קיבל השבוע מזכרת עצובה מסגנו. היתה זאת משרוקית רבי-המלחים, בעלת הצלילים המיוחדים, אותה זכר הסגן של הרס"ר להסיר ממקומה הקבוע ליד הרמקולים של אילת רגע לפני שקיעתה ולהביאה עמו לחוף מיבסחים. סיפור עצוב היה בפיו של אלון אברהם יפה, כובש שארם אישיך בימי מיבצע סיני. ה' שבוע, לרגל יום קדש, נזכר באילו הנאים קיבל את ההוראות לנסיגה בשנת 1957: בעת דיג תתימי בשארם אישיך. כאשר ראה יפה פליאה על פניהם של מאויניו, נזדרז להוכיח כי כיום לא צריך לחשוש מנסיגה, כי היה זה הוא שחתם לפני כמה חודשים בתפקידו כמנהל רשות שימור הטבע על האיטור לדוג בשארם אישיך. מחזה שונה כלפי צה"ל עשתה השבוע הפנה דימורוואה, הסר-פרת (רבקה) שהיא אלמנתו של גנרל צנחנים בריטי; היא הודיעה למר"ל העברי כי החליטה לתרום את כל תמלוגיה מתרגום מיה העבריים לקרן הסעד של צה"ל.

אנשים

כל מיני

בנים

אורח חיפאי אחד, שחי לפני ארבעים שנה בעכו, נזכר השבוע באישיות עכואית מאותם ימים. היה זה שייך אכעד אל שוקיירי, מנכבדי עכו ואביו של אהמד שוקיירי. ולמה נזכר החיפאי הזה בשייך ההוא? כי השייך דחקא חיבב יהודים. לפי האינפורמציה של החיפאי הוא אהב תמורת כסף. ואת הכסף היה מעביר לו מהסוכנות היהודית מנהל תחנת-הנטיגונות בעכו, ויחיא וייצמן. והבן של החייצמן הזה הוא כיום אדוף עזר וייצמן. מה שרק מראה שלכל מיני אבות יש כל מיני בנים. אגב, אהמד לא היה הבן היחיד של השייך מעכו. בן אחר שלו, רופא בעל דעות מתונות, הר"ר מוזמור שוקיירי, נרצח בגלל דעותיו, לפני שלושים שנה, עליידי אנשי כנופיות ערביים. ואם כבר להעלות נשכחות החליט גם מזכיר אגודת העיתונאים, משה רון, לתרום את חלקו. לדעתו לא היה אבא אבן הראשון שחשב על אפשרות של פדרציה בין ירדן, לבנון וישראל. עוד לפני 32 שנה, כשרון היה כתב של יומון אידי בחרשה הפולנית, הוא הגה בדיוק את אותו הרעיון. רק מכיוון שישראל לא היתה עדיין קיימת באותם ימים, הוא הציע לעשות פדרציה בין שלוש ארצות אחרות: לבנון, עבר-הירדן וארץ-ישראל. פעיל אחר בענייני פדרציה הוא חבר מושב הצמחונים הגלילי אמירם, שלום זמיר. זהו מסגר תל-אביבי שיצא לגליל לפני כעשר שנים. מייד אחרי המלחמה שיגר פניה מיוחדת לארצות-האם, למשלחות מדינות החברות בא"ם ולעשרות רבות של ראשי מדינות, כולל גמאל עבד ארי נאצר (דרך חבר בגלגיה). הפניה היתה ישרה ולעניין: לפתור את בעיית ארץ-ישראל עליידי הקמת פדרציה.

כל מיני

מתנות

השאה של איראן, מהמודד ראזה פה' לוי, לקח, כידוע, השבוע את העניינים קדימים והכתיר את עצמו, את אשתו ואת בנו, יורש-העצר, מתברר שזה היה בסך הכל עסק די כדאי, בעיקר כשמדובר על המתנות ששלחו אליו מחו"ל. שלהן לו 411 מתנות כאלה. הגדולה במתנות היתה זאת של אמיר כווית. הוא שלה לשאה שני סוסים ערביים אצילים. גם המתנה הקטנה ביותר היתה קשורה בסוסים. היה זה שי ההכתרה של ראש ממשלת הודו, אינדריה גנדהי. היא שלחה דגם קטן ומוזהב של סוס אצילי משובח יהלומים ואבנים יקרות. ובשלב לא לשכוח כלום צריך גם לגלות כי נשיא ברית-המועצות, מיכאיל פוד' גורני, שלה לזוג המלכותי אגרסל חר-סינה הנישא לגובה של 110 סנטימטר. ואת האגרסל מקשטים דמויות של בני מש' פחת המלוכה. אבל המתנה שהיתה בחד-שית ביותר היתה זאת של נשיא ארגנטינה, היא פשוט אבדה במל-התעופה של לונדון. ● ומה עשה השאה למחרת יום הכתרתו שהיה גם יום הולדתו ה-49. הוא בילה יום-עבודה רגיל של 15 שעות אחרי שאכל ארוחת-בוקר עם הקיסרית הטרייה, פארה, בת ה-29. השאה שיש לו נטיות ספורטיביות רבות (גם כדורגל וגם פולו; גם מטוסי-

פסוקי השבוע

- פיאר מנדס-פראנס, מי שהיה ראש-ממשלת צרפת: "כל דבר שהמדינה עוסקת בו עולה כסף. גם כשהיא עוסקת בהנהגת אמצ'יחיס" כוון."
- שייך מוזמור עדי ג'עי ברן, ראש עיריית חברון: "אם אדם משתמש בשכלו הוא יכול להסתדר גם ככלוב של אריות."
- משה דיין, על נסיעות חר-סיין: "אני מקתה כי כאשר יסיים את תוכניות הנסיעות שלו, יגיע גם אלינו."

קולנוע

סרטים

גם

הערות

נשכחות

נערת השעשועים (ארמון-דוד, תל-אביב; גרמניה) צופה-הקולנוע הישראלי הוא בעל הרגלים קבועים וטעם מפוברק מראש. הוא רגיל להתלהב מחתיכות אמריקאיות, אבל דהימשך לשחקניות צרפתיות — כי ה' סרט הצרפתי ידוע כאירוטי יותר. לעומת זאת, תראו לו סרט מיני מאוד — אבל עם דפוסים של ארץ אחרת — והוא לא ידע איך לאכול את זה. זה בדיק מה שקרה עם נגרת-השעשועים, סרט הגל החדש הגרמני — שהיה מעורר גלי-שעשועים בארץ לו היה רק סרט איטלי קי או צרפתי.

שני, שלישי, רביעי. העלילה היא שיא הפשטות: נערה עליונה, דוגמנית-צילום לעת-מצוא, לוקחת טרמפ לברלין, עוברת ל-גבר שני, שוכבת עם שלישי, באהבת ב-רביעי.

היא משתוללת, מפלרטטת, מקבלת היס-טריקה, מתפשטת, והעיקר — היה בלי מח-שבות קדומות. כי בשבילה הכל מישחק — או כל מישחק הם חיים. אלא שבמיקרה הנערה (אווה רנוי, המוכ-

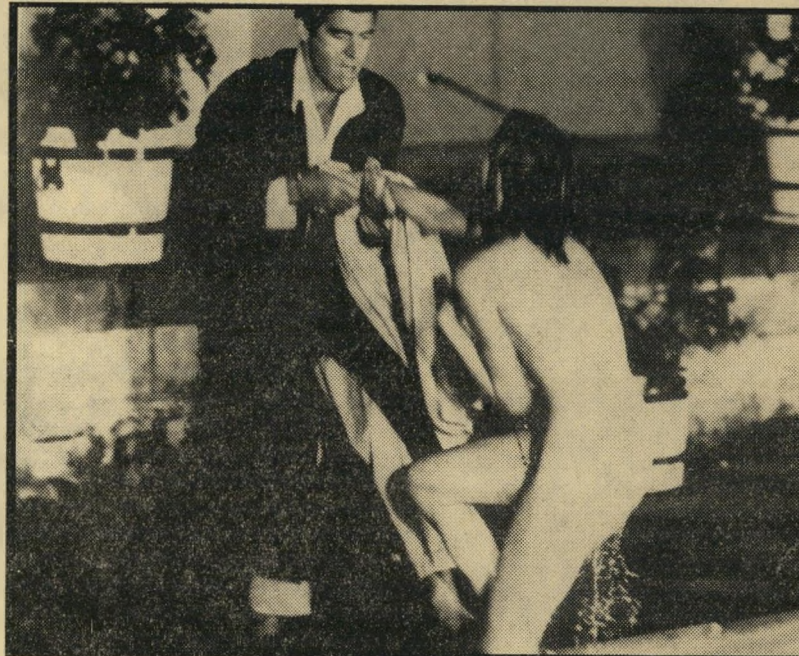
תחרות

רחיצת כלים

האוישר הנכסף (אסתר, תל-אביב; אי-טליה) מי שלא מתבייש לאהוב סרטים על בן-מלך יפה שמתאהב בבתי-איכר ונושא אותה לבסוף לשאת למרות כל המיכשולים שמעמידים בפניו המכשפים והמכשפות, יכול לראות וליהנות.

זהו סרט על נסיך ספרדי, שהתחייב בפני המלך שלו לשאת לעצמו נסיכה תוך שבוע ימים. אבל הוא לא אוהב נסיכות, הוא דווקא אוהב בתי-איכר יפהפיה. לכן הוא נציע לכל הנסיכות לעשות תחרות רחיצת-כלים עם בתי-איכר שלו, ומי שתנצח — תוכל להתחתן איתו.

מה שקורה הלאה הוא קצת נאיבי, קצת סנטימנטלי, ומלא צבעים. משך כל הזמן צריך לשמוע את סופיה לורן ועומר שריף מדברים אנגלית. אילו המפיק, קרלו פונטי, היה משקיע



אווה רנוי ב"נערת השעשועים" ברלין של גברים

בסרט קצת פחות כסף, ואילו הבמאי הנפלא פרנסיסקו רוני היה משקיע קצת יותר כיש-רון, התוצאה היתה יכולה להיות הרבה יותר מוצלחת. אבל גם ככה זוהי אגדה חבי-בה, מתקתקה, מיועדת לאוהבי-אגדות.

זונות מתוקות

הגנב מפאריז (צפון, תל-אביב; צרפת) הוא כולו טעות. טעות משונה ובלתי מוב-נת, של הבמאי לואי מאל שעשה כמה סרטים לא רעים, ושל בלמונדו שיכול להרשות לעצמו לסרב לכל תסריט שהוא, וכמובן של המפיקים.

בלמונדו הוא גנב חדוגני ומשעמם בדומה סנטימנטלי בטעם הסרטים ממדרגה שלישית בתקופות עתיקות.

הוא מתחיל לגנוב משום שההורים של אהובתו החליטו להשיא אותה לאיש עשיר. הוא גונב קודם מהאיש העשיר ומוויד אותו מנכסיו. ואחר כך זה מוצא חן בעיניו והוא ממשיך.

כל האצילים בסרט וכל הגנבים בסרט לובשים פראקים. כולם עדיני-טעם, משוחחים על פילוסופיה בשעת פריצה ועל פריצה בשעת פילוסופיה.

הם מצטיינים באהבה לזולת, בעזרה הד-דית וברגשי אנוש חמים. הכל שם כל כך רומנטי ומתוק. אפילו הוונות.

זהו צירוף של בלזק שלא הצליח, עם מופסאן שלא הצליח ועם ויקטור הוגו מקולקל.

בלי

ועם

חזרה (פאר, תל-אביב; צרפת) סרג'ו גובי לקח את התפריט של סרטי אהבה-נוגה, עם אוויר-הקסם-עצובה, אלה ללוש רואדים, וחשב שאולי גם הוא יוכל לעשות מה שמה.

אבל בטעות הוא הוסיף לזה יותר מדי סוכר, מלח ופלפל, והסרט דומה, בסופו של דבר, לתמונות-נוף נוגות הנמכרות בתחנה-המרכזית.

נערה יפה ומשוגעת (מארי-פראנס בווייה) הרגה את בונה, ברוח מבית-משוגעים, פג-השר ברחוב איש צעיר, והיא חיה איתו